

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΓΟΜΗ ΕΤΗΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΥΝΤΗΣ.

ΒΟΥΛΗ.

Πρώτην ἰσως φοράν παρατηροῦμεν τσαούτην ἡμερίαν καὶ σχεδὸν τάξιν ἔν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς συνεδρείας· ἰσως διὰ τὰ δείξωσι τῷ ἔξω κόσμῳ ὅτι δῆθεν σπουδαζοῦσι καθ' ἂν χρόνον αὐτὸς τυρβάξῃ καὶ θορυβεῖ ὑπὸ τὸν οἴστρον τῶν ἀποκρέων, ἀλλὰ μὴ πιστεύητε, διότι εἶναι καὶ τοῦτο προσωπίον.

Μετά τινας ἐπερωτήσεις, ὧν ἰδίᾳ ἐπικροτοῦμεν τὴν περὶ τῶν Ὀλυμπίων ἀρχαιοτήτων τοῦ κ. Αρχαίου, σαφῶς καταδείξαντος τὸ μωρὸν ἔν τῇ χρήσει τῆς λέξεως διπλά, δι' οὗ οἱ γερμανοὶ μαρμαροφάγοι ἐξαπατῶντες τὴν ἀγαν ἀρχαιολογικὴν ἡμῶν ἀδαημοσύνην τείνουσι νὰ μᾶς ἀφαιρέσωσι καὶ αὐτὰ τὰ οὐροδοχεῖά μᾶς διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ ἔχομεν (εἰάν) διπλά, ἢ βουλή εἰσέρχεται εἰς τὸ κύριον ζήτημά της, ποῖον νομίζετε; τοῦ ν' ἀποφασίσῃ δηλ. ἂν πρέπει ἢ ἐπὶ τῆς συμβάσεως τοῦ Δαυρίου συζήτησις ν' ἀναβληθῇ διὰ τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα ἡμέραν καὶ ἐπὶ τούτῳ ἰδέσσε νὰ γελῖν—πρὸς Θεοῦ!—ὀνομαστικῇ κλησίῃ, ὅπως οὕτω ἐδικηθῇ ὁ κ. Δημητρακάκης, διότι δὲν ἐτέθη ζήτημα ἐμπιστοσύνης διὰ νὰ δοκιμάσῃ πόσα γράμμα ζυγίξει ἢ μία καὶ αὐτὴ μετοχικὴ τοῦ ψῆφου. Καὶ τί νομίζετε δι' ὅλα αὐτὰ κατηναλώθη μία ὥρα· οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον. Ὁ δὲ κ. Μίλησις μὲ ὕφος Πάρνελ ἐπειράθη καὶ μετὰ τοῦτο νὰ φέρῃ δευτέραν πρότασιν, τὴν ὁποίαν ὅμως ἢ χρυσὴ τοῦ κ. Σερπιέρη θέα ἀπὸ τοῦ θεωρείου τῶν πρώην ἀντιπροσώπων (!) ἰθάμβωσεν, φαίνεται, ἔν αὐτῇ τῇ γενέσει της.

Παράδοξον· ἢ αὐτὴ καὶ σήμερον ἡσυχία.

Τοῦ Τρικοῦπη παρατηρήσαντος τὸ ἀπρεπὲς πρὸς ἀντιπρόσωπον τοῦ ἔθνους ὕφος τοῦ Καλαμίδα, ἐπιστολογραφοῦντος ἔν τῷ «Τηλεγράφῳ», ὁ Κουμουνδούρος λακωνικώτατα ἀπαντᾷ ὅτι ἄνθρωπος τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ ἦναι ὑπάλληλος τῆς Κυβερνήσεως καὶ διὰ τοῦτο—τέλος πάντων—τὸν ἐπαυσεν· ἢ πράξις αὐτὴ ἐπεδοκιμάσθη ὑπὸ συμπάσης τῆς βουλῆς, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ Φλογαίτου ἐξαιρουμένου.

Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο ἐκινδυνύομεν ν' ἀποκοιμηθῶμεν καὶ

ἡμεῖς ἔν τῇ ὑψηλῇ τῆς βουλῆς ἀπαθείᾳ, ἐνῶ τὰ κροῦτήριά μὸλις δὲν ἦσαν κενά—σημεῖον καὶ τοῦτο ὅτι ὁ κόσμος ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα—ἐάν διαπληκτισμοὶ τινες τῶν κ. κ. Ρούφου καὶ Κ. Κουμουνδούρου δὲν ἐπῆρχοντο ἔν καιῷ νὰ μᾶς ἐξεγείρωσι τῆς ληθαργούσης ἀδρανείας. Ὅπωςδὴποτε θὰ μᾶς ἤρσκειν ἢ ἀγγλικωτάτη αὐτὴ τοῦ Κώστα ἀφέλεια, ἐάν εἶχε τὰ ὄπλα της ὀλιγον πρακτικώτερα, διότι τότε τοῦλάχιστον θὰ ἠλπίζομεν ποτε νὰ φαγωθοῦν μεταξύ τῶν ἀπαλλάσσοντές μας τοῦ περαιτέρω φαγώματος.

Ἐν τούτοις οὐδ' ἢ ὠχρὰ καθὼς τὴν ἀποχρωματισθεῖσαν χημαῖαν καὶ ψυχρὰ ὡς τὴν χιόνα τοῦ Αἰμου μορφή τοῦ Μεσσηνέζη, βεθυθισμένου εἰς ὄνειροπολήματα δαρῶν καὶ χιτερᾶνων, ἐταράχθη ποσῶς, οὐδ' ὁ Χ. Νικολῆς ἐπαύσατο ζηλοτύπως προσβλέπων τὴν κατὰ τὴν θεράμαστρον θέσιν του κατεילהμένῃν ὑπὸ τοῦ γερο-Νοταρᾶ τοῦ ὁποίου καὶ ἢ στάσις, καὶ τὸ ἦθος καὶ τὸ βᾶδιμα, ἐμφαίνουσι μᾶλλον νεανίαν ζωηρὸν ἢ ὅ,τι πραγματικῶς ἢ πολιά του κόμη προδίδει.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀναμφιβόλως καταδικη μεγαλειτέρα ἢ νὰ παρίστασαι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὰς συνεδρείας τῆς Βουλῆς. Εἰς τοὺς Συλλόγους τῶν μαθητῶν ἐδοκιμάσαμεν ὀλιγώτεραν ἀηδείαν ἢ ὅσον ψῆχος ἔν αὐταῖς. Ἀφοῦ πλέον οὐδ' ἢ Ροζοῦ φαίνεται εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν κυριῶν, οὐδ' ὁ Κωνσταντινίδης εἰς τὸ τῶν πρώην ἀντιπροσώπων, οὐδ' ὁ ἱατρὸς Π... εἰς τὸ τῶν ἀξιωματικῶν, οὐδ' ὁ Κοκοράβος (!) εἰς τὸ τῶν δημοσιογράφων.

Καὶ ἔν προτοφανές. Καθ' ὅλην τὴν συνεδρείαν οὐδ' ἠκούσαμεν τὸν Τρακατράκαν (Δημητρακάκη) ἐγὼ τούναντιον εἶδομεν τὸν Μυκῶνιον κοπτόμενον διὰ τὸ περὶ ζωοκλοπῆς νομοσχέδιον· δὲν πταίει ὅμως ἢ βουλή, διότι δὲν τὸν ἤκουσεν, ἀλλ' ὁ Κότταρης, ὅστις δὲν ἦτο ἐκεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπικυρίαν του, διότι πιθανὸν ἢ βουλή νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτὴν ἀπὸ τῶν ζωοκλοπῶν.

Εἰς ὅλα δὲ ταῦτα σφραγίς δύναται νὰ τεθῇ μία μεγάλη ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ὁ κύρ Σωτήρης εἶπεν· «Πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν καθαρά ὅτι πάσχομεν» καὶ ἔπειτα λησιμονοῦσι τὴν Κέρκυραν· «καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ποφύγωμεν ἔν τῷ βουλευτηρίῳ τούτῳ τὴν διαρκῇ ὑγρασίαν . . .» Τοῦτο εἶναι σπουδαῖον καὶ πρέπει νὰ ληφθῇ πρόνοια ἵνα μὴ ἀδικῶνται

οί αντιπρόσωποι του Έθνους επί υγρότητι, όταν Έλλα είναι τὰ αἴτια. Ὅπως δὴ ποτε ἡμεῖς ἐκτιμῶμεν τὴν εἰλικρινεῖαν τοῦ κύρ Σωτήρη.

ΓΛΕΝΤΑΤΕ

Τῆς Ἀποκριᾶς ἐπρόβαλλε ἡ ὑστερὴ ἡμέρα, λοιπὸν γλεντάτε σήμερα καὶ πίνετε κρασί· Ἐξήμερωσθ αὖριο ἢ καθαρὴ Δευτέρα Με προσευχαίς, με χάραρα, μ' ἔλαις, κουκιὰ, τουρσί. Γλέντι καὶ ἀγίος ὁ θεός...γενήτε ντίπ κουτούκι Ἐμπρός νταούλι καὶ καὶ βιολι, σουραύλι καὶ μπουζούκι.

Ἐξω καρδιά... με τὸ πιότὸ καὶ με τὸ γλέντι μόνο Ἐξεχασθοῦν τὰ Γιάννινα καὶ ἡ πολιτικὴ Ἐστὴ λύπη μὴν ξεδεύετε τῆς Ἀποκριᾶς τὸ χρονο, Μέσα ἑστὰ στήθεξ τοῦ Ῥωμοῦ χαρὰ ἄς κατοικῆ. Φάτε καὶ πιήτε, βρὲ παιδιέ, ἑστὰ σπή:τξ σας μ' εἰρήνη, Κι' Ἀλλάχ κερῆμ, φωνάζετε, κι' ἄς γίνη δ,τι γίνη.

Λοιπὸν θὰ λησμονήσουμε τὸ γλέντι ὅλων διόλου Γι' αὐτὰ τὰ παλιο-Γιάννινα, καὶ με τὴ συλλογὴ Ἐὰ τρώγονται τὰ νειάτα μας ;...ἄς πᾶν κατὰ διαβόλου! Μὴ δὲν μᾶς φθάνη τάχατε ἡ κλασικὴ μας γῆ; Ἐὰς συλλογίζονται γι' αὐτὰ ἐκεῖνοι ποῦναι δούλοι, Ἐμεῖς εἴμαστ' ἐλεύθεροι...κτύπα λοιπὸν, νταούλι.

Η ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

II.

Οἱ ποιοῦντες τὸν περίπλου τῆς γῆς κατὰ τὴν πρὸς ἀνατολάς διεύθυνσιν κερδίζουσιν ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου των, ὡς γνωστόν, μίαν ἡμέραν ἕνεκα τῆς σφαιρικῆς κατασκευῆς τῆς γῆς. Ἐνεκα ἴσως τῆς σφαιρικῆς κατασκευῆς τοῦ κρανίου μου, ὅταν χθὲς τὸ ἑσπέρας κατέλιπον ἐπὶ τέλους τὴν τράπεζαν, ἐφαντάσθην, ὡ ἀναγνώστριαι καὶ ἀναγνώσται, ὅτι ἕκαστα τὸν περίπλου τῆς γῆς καὶ ἐγὼ καὶ ὅτι ἐκέρδισα μίαν ἡμέραν ἀφοῦ τοσαῦτα ἔτη ἀπώλεσα σπουδάζων καὶ μελετών. Μήπως δὲν θὰ ἐξυπνήσωσιν αὖριο πολλοὶ μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ τελευταία Κυριακὴ τῶν ἀπόκρεω δὲν παρεῆλθεν εἰσέτι, διότι ὁ σφαιρικός τῆς γῆς δρίζων θὰ περιστερέφεται καὶ θὰ κλονίζεται ὁ κοῖλος οὐρανός; Οὐδὲν ἄρα ἄπορον ἂν καὶ ἐγὼ σήμερον τὴν πρωτὴν ἐξύπνησα μετὰ τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀγριομετώπου καὶ βλοσυρώπου Δευτέρας, τῆς πρώτης τῆς Τεσσαρακοστῆς. Ἐφαντάσθην, ἵνα μιμηθῶ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀνυπάρχτους Ῥωμαντικούς, ὅτι ἐκολύμβων ἐντὸς τρικυμιώδους λίμνης, ὑπὸ τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ ποταμῶν συμπληρουμένης, ὑπὸ νεφελοῶν καὶ βροντοφῶνον οὐρανόν, καὶ ὅτι ἄπειρος καὶ πολυειδής καὶ πολύπους φυλὴ σουπιῶν, καλαμαριῶν, δαταποδιῶν, ἀστακῶν ἐκέντων, ἑρβόφων, ἔπινον ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὸ αἶμα, τὸ ὁποῖον

τὸ μετσίνατο ἑστὸνομα τῆς ἑλευθερίας ἄς τρέξη, Ἄφήσατε τὸν πόλεμο, τὸ τόσο σοβαρό, Φωνάζετε τὸ Ἄιντέ μας καὶ τὸ Χριστέ κι' ἄε φέξη, Καὶ με μουντζούραις ὄλοι σας πηδάτε ἑστὸ χορό. Ἐστὸν Γκόσσαν πέντε φάσκελα, ἑστὸν Χάτσφελδ ἄλλα τόσα, Κι' ἄς κόβη θέματ' ἄρρητα ἢ κορτερὴ σας γλώσσα.

Ἄφοῦ ἐμεῖς τὰ φέραμε ἀνάποδα ὡς τώρα, Ἐλύπη καὶ ὁ μαρσαμὸς εἰς τί μᾶς ὠρελεῖ; Ἐμποροῦμε νὰ δοξάσουμε τὴ ζηλευτὴ μας χώρα; Ἐμποροῦμε νὰ μὴν ἔχουμε Κυβέρνησι, Βουλὴ; Ἐν εἰμποροῦμε, ὁ καὶ μὸς κι' ἡ συλλογὴ ἄς λείπη, Κι' ἂν δὲν ἔμποροῦμε, τίποτα δὲν βγαίνει μετὰ τὴ λύπη.

Καὶ νὰ λυπόμαστε ἐμεῖς !...μὰ τοῦτο εἶναι φρένη! Ἐμεῖς ποῦ ἑσυνειθίσσαμε καὶ ξέρομε καλά, Πῶς ὄλα καταντοῦν ἐδῶ εἰς τὸ μασκαράλῃ; . . . Γλεντάτε, φίλοι Ἑλληνας, ἂν ἔχετε μυαλά. Περνᾶ γοργὴ τῆς Ἀποκριᾶς ἡ ὑστερὴ ἡμέρα . . . Γλεντάτε καὶ ἑξημέρωσε ἢ καθαρὴ Δευτέρα.

Souris

μοὶ ἀφῆκαν αἱ γυναῖκες, ἄς ἡγάπησα, καὶ ὅτι πάντα τὰ ὀστρακόδερμα, ὄστρεα, μύδια, ἔχινοι, ἀχιβάδες καὶ γαῖδουρόποδα ἐξεσπενδονίζοντο ὑπ' ἀοράτου δυνάμεως κατὰ τῆς κεφαλῆς μου, ἥτις ἐκ τοῦ φόβου κατέστη αὐχμηροτέρα καὶ ἑσπυρότερα τῶν κεφαλῶν, αἵτινες ἐργάζονται ἐν τῷ ὑποურγεῖν τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος. Μετ' ὀλίγον ὁ Ῥωμαντικὸν ὄνειρόν μου ἔλαθε κλασικωτέραν μορφήν, ὡς ἡ νύξ τῶν Βαλπουργίω. Ἐφαντάσθην ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σπουδαιότερου μέρους τοῦ σώματός μου, ἥτοι ἡ τῆς κοιλίας μου, ἐξετείνετο, ἐξετείνετο καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις ἐπ' ἀπειρον καὶ ἐλάμβανε σχῆμα ἄλωνίου ὑπερμεγέθους, ὅπου τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ῥασοφόροι βόες ἀλώνιζον ἐν ρυθμῷ εἰς τὸν ἦχον τοῦ Κύριε τῶν Δυνάμεων ὄλους τοὺς καρπούς τῆς Δήμετρος, τὰ φασούλια, τὰ ρεβύθια, τὰ κουκιὰ, τὴν φακὴν κτλ. κτλ. καὶ ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης προστριβῆς, τὰ δυστυχεῖ μου ἔντερα ἐξερεύοντο μυρία φωνὰς ἀλγεῖνᾶς τε καὶ μὴ, αἵτινες ὡς θυμίαμα εὐοσμον κατευθύνοντο πρὸς τοὺς συγγραφεῖς τῆς νέας Ἑλλάδος, ἵνα ἀρυσθῶσιν ἐξ αὐτῶν ἐμπνεύσεις πάθους καὶ ζώσης ἐκφράσεως. Μεταξὺ ἄλλων τοσοῦτων ἐχθρῶν καὶ ἀντιζήλων διέκρινα ἐπὶ τῆς Πεντέλης, τὴν φαισαϊκὴν μορφήν τοῦ ἀγορητοῦ τοῦ Πειραιῶς, ἵστικ αἶφνης ἐφάνθη θεόπνευστος ὡς προφήτης Ἀδακούμ' τὸ μέτωπόν του ἤκτινέβουλει, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔριπτον πυρσούς, καὶ οἱ ῥώθωνές του, χάρις εἰς τὴν κοιλίαν μου, ἐμυκῶντο· τί συνέβαιναν; ἐσχεδιάζε νέον ποίημα, καθ' ὃ τεσσαράκοντα ὀκτὼ Ἄνεμοι ἐμελλον νὰ προσκληθῶσιν εἰς

ΑΧ! ΠΟΙΟΣ ΨΕΥΤΗΣ ΤΟ ΜΙΣΕΙ.

Ἄτε το τὸ ὠργισμένο, Τὸ ἀναθεματισμένο, Ἄτε το πῶς κατεβαίνει Καὶ τὸ λάρυγγα γλυκαίνει. Τὸ κρασί, τὸ κρασί Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Τί; Πονεῖς, ἀρρώστια ἔχεις; Στὸ γιαντὸ μὴ συχνοτρέχης. Ἐὰ σοῦ φάη τὸν παρά σου Χωρὶς ναῦρης τὴν ὑγείᾳ σου. Πιὲ κρασί, τὸ κρασί Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Ἐἴς ἔρωτοχτυπημένους, Δυστυχῆς, ἀπελπισμένους; Ἐὲς ὁ ἔρωτας νὰ σκίσῃ Καὶ ἡ φτώχεια νὰ περάσῃ; Πιὲ κρασί, τὸ κρασί Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Ἐἰς τὴν ῥάχην αὐτοῦ τοῦ κόσμου Ὅσα περπατάω, φῶς μου Καὶ ἀγάπη καὶ ζωὴ μου Καὶ χαρὰ μου καὶ ψυχὴ μου Ἐἴσαι σὺ, ἄχ κρασί, Κι' ὁποῖος θέλει ἄς σέ μισῇ.

Ὅταν μὴν φορὰ πεθάνω Καὶ σ' τὸ στόμα δὲν σὲ βάνω Νὰ δροσίσης τὴν καρδίᾳ μου Καὶ νὰ εὐώσης τὴν φωτιὰ μου Ἄχ! κρασί, ἄχ κρασί Ὅποῖος θέλει ἄς σέ μισῇ.

Ἄτε το τὸ ὠργισμένο, Τὸ ἀναθεματισμένο Ἄτε το πῶς κατεβαίνει Καὶ τὸ λάρυγγα γλυκαίνει. Τὸ κρασί τὸ κρασί, Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Ῥοδίτης.

πανηγύριν ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ νὰ ἀπειλήσωσιν ἐκεῖθεν τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἵνα παραχωρήσωσι τὴν Ἑλλάδα ἀναμείκτως τὴν Ἠπειρον καὶ τὴν Θεσσαλίαν. Μετ' ὀλίγον ὁ πατριώτης ποιητὴς παρατηρεῖ ὅτι τὸ σκᾶρος τῆς Τουρκίας κλονίζεται ὑπὸ τῶν πανηγυρίζοντων ἀνέμων καὶ λαβῶν καὶ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ νέου κομματάρχου κ. Δηλιγιάννη, συμβουλεύει τοὺς Ἑλληνας στρατιώτας νὰ τρώγωσιν οὐδὲν ἄλλο ἢ φασούλια καὶ κουκιὰ, διότι οὕτως ἕκαστος Ἑλλήν ἡδύνατο νὰ πυροβολῇ, καὶ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν συγχρόνως, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ νίκη ὑπὲρ τῶν ἀπογόνων τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων. Μετ' ὀλίγον παρατάσσονται εἰς μάχην ὁ Ἑλληνικός καὶ Τουρκικός στρατός· καὶ ἐν ὅσῳ μὲν διὰ τῶν ποιημάτων του ἐνεθουσιάζε τοὺς ἡμετέρους ὁ κ. Ἀρεντούλης, οἱ Τούρκοι ἀπεδείχθησαν, μετ' ὀλίγον τὴν παράφρονα, δηλαδὴ ἐνθουσιώδη τῶν ποιημάτων φύσιν, νικηταί· κατώρθωσαν μάλιστα νὰ καταλάβωσι τὰ νῶτα τῶν Ἑλλήνων. Ἄλλὰ τότε δὴ τότε ἀπεδείχθη, ἡλίου φαεινότερον, ἡ δύναμις τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ ἐν Πεντέλῃ τὰς διατριβὰς ποιούμενου μουσοφροῦ καὶ ἡ πολιτικὴ περίνοια τοῦ κ. Δελιγιάννη. Οἱ Τούρκοι πυροβοληθέντες ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν ἐτράπησαν εἰς ἀίσχραν φυγὴν χάρις εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὰς ἀποκρύφους ιδιότητας καὶ δυνάμεις τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Κύριε τῶν Δυνάμεων, μετ' ἡμῶν γενεοῦ! καὶ ὄχι μετὰ τῶν

Τούρκων· μὴ βδελυχθῆς μήτε τοὺς ὑπουργοὺς ἡμῶν, μήτε τοὺς βουλευτάς, μήτε τοὺς δημοσιογράφους, μήτε τοὺς συγγραφεῖς, μήτε τοὺς ποιητάς, ἂν καὶ ἔχεις πολλοὺς λόγους νὰ βδελυχθῆς τὰ γένη ταῦτα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι Ἑλληνικά, μήτε χριστιανικά καὶ δὲν σκέπτονται μήτε νὰ μετανοήσωσι, τῶν κατὰ τὰς ἐπερχομένας φοβερὰς ἡμέρας τῆς Τεσσαρακοστῆς· διότι ἡ μετάνοια ἐπλάσθη μόνον διὰ τοὺς ἀποπλανημένους καὶ τὰς ἀποπλανημένας ἑκουσίως ἢ ἀκούσιως καὶ ὄχι διὰ τοὺς πλάνους καὶ ἀπαταιώνας, ὀφτινες εὐρίσκουσι γλυκὴν τὸ ἀπατᾶν καὶ χάριεν τὸ ὀργιζέσθαι. Ἡ Τεσσαρακοστὴ τοῦναντίον ἔχει ὑψος στριφνόν, χαρακτηριστὴς γριφῶνδεις, δριμύ τὸ βλέμμα, ὄφρυς σκοτεινάς, χροῶμα ἀραβικόν, χεῖλην προεκτεταμένα, καὶ ἐν συνόλῳ ἀπαρτίζει εἶδος τι Φάντου Παστουνοῦ, ὅστις εἶναι δισοίωνος καὶ ἐπικατάρτος εἰς τοὺς χαρτοπαικτοῦντας ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ζωῆς. Χριστιανοί, μὴ νίπτεισθε, μὴ κτενίζεσθε, μὴ τραγοδεῖτε, μὴ γελάτε, μὴ φιλήτε· ἄφρατε τὰς χριστιανὰς νὰ ἡσυχάσωσιν ὀλίγον, καίτοι αἱ πλεῖστα ἀποτροπιάζονται τὴν ἡσυχίαν ταύτην, διότι ἐφθασεν ἡ Γοργὼ τῆς χριστιανικῆς μυθολογίας, ἡ πολυύμνητος Τεσσαρακοστὴ· ἐτοιμάσατε τὰ ὄτα σας εἰς τὸν ἀτελεύτητον τυμπανισμόν τῶν τροπαρίων.

III

Ἀγάπη μου γλυκεῖα, ἂν μ' ἀγαπᾶς καὶ θέλεις ἡ ψυχὴ

μοδιδάσκαλοι και εν γενει πάντες οι σοφοί—διότι δεν ικανοποιούμην γενόμενος μόνον νομικός, άλλ' ήθελον να γίνω και φιλόσοφος και πολιτικός και ρήτωρ και ποιητής και μουσικός.—Είδον υποχωρούσας πρό ήμου τας σκιάς του Σόλωνος και του Λυκούργου, του Γαίου, του Παπινιανού, του Ούλπιανού, του Παύλου και του Μοδεστίνου... του Σωκράτους, του Πλάτωνος και του 'Αριστοτέλους... του Περικλέους και του Δημοσθένους, του Σοφοκλέους και του 'Αριστοφάνους, του Γκέτε, του Σίλλερ, του Ούγκω και του Μολιέρου... του Βελλίνη, του Δονιζέτη, του Βετόβεν, του Μόζαρτ και του Γκουόβ... Και πάλιν του Περικλέους και πάλιν του 'Αριστοφάνους... Ιδού και οι Γράκχοι και ο Κλεισθένης Ιδού... και είτα πάλιν πάντες ήμου συγκεχυμένοι... οί δε καθηγηταί μου μου έφάνησαν φυσικά ανυπόφορα μορμολύκεια... "Ω! δνειρα, δνειρα των ανοικτων οφθαλμων, ατινα τόσοσ ανδρες κεισθε βασιανίζοντα την νεότητα ποιοι δνειρ ακριτες θα εξηγήση τους γρίφους σας; ! Βεθαίως όμως δποισιδήποτε και αν εύρεθη δεν θα ήναι ολιγώτερος άγυρτικός του εξηγουντος τους νυκτεριου; συναδέλφους σας !... 'Αλλά τό ώρολόγιον εσήμανε πέντε... και οι φοιτηται συνωθούντο προς την Νομικήν αίθουσαν...

III

'Επλησίασα εις την θύραν... ή αίθουσα ήτο πλήρης, και τά παράθυρα αυτά ήσαν κατειλημμένα... δεν έπροχώρησα όμως όπως εύρω γωνίαν τινά κενήν διότι την δειλίαν μου επήυξησε τό τιμωρηθέν θάρρος δύο γειτόνων μου... ο εις ήτο καλόγηρος, σπουδάζων ως έλεγεν ειδικώς κανονικόν δικαίον, μόλις δε εισήλθε και εύθως εξεβράχησαν πανταχόθεν επανειλημμένα κραυγαι απαπα... παπα... συνοδευόμεναι υπό κρότων ποδων, χειρων και ριβιδων... ο δευτερος ήτο φοιτητής εκ Σμύρνης φέρων εις τας χείρας γάντια και εις την κεφαλήν ύψηλόν εστιλβωμένον πύλον

τελευταίον τουτο δεν άφίσταται των προθέσεων μου· διότι σάς μισώ, όπως μισώ και όσων στοιχειον εν ήμοι είναι ποιητικόν· διότι μισώ τας άληθδνάς της ποιήσεως και της αεινης· διότι εύρίσκονται άνθρωποι, οτινες, όπως καταστήσωσι συμπαθη την άλλων άνοστον έαυτων ύπαρξιν, υποκρίνονται ότι αισθάνονται και αυτοί τας άληθδνάς της ποιήσεως και της πείνης, άφίνουσιν ατημέλητον την κόμη των, θέτουσιν επί της νοσηρας αυτων κεφαλής πλαγίως εκκαπέλλον και έρωτώμενοι πόθεν έρχονται, απαντώσι μετά στόμφου : εκ του Παρνασσού ! Διότι ή πολύπους ύποκρισία κατακυριεύει εύκολώτερον τά ευγενέστερα και ύψηλότερα κοινωνικά στάδια· ούδεις ύποκρίνεται τον άχθοφόρον ή τον καπνοδοχοκαθκριτήν, τον ποιητήν όμως πολλοί, και τον εύλαβη περισσώτεροι· διότι άφ' ής στιγμής ή 'Ανθρωπότης άπρηνήθη την άληθη, την κτηνώδη αυτης καταγωγήν και ήρξατο κολυμβώσα εις την βρωμαλίμνην των ιδεων, των αισθημάτων, της πίστεως, της ήθικής και της μεταφυσικής, ή ειδεσχθής ύποκρισία έλαβε πάντα ταυτα τά προσωπεία, άνήρτησε πτερά εις τους πόδας και παρά τά ότα αυτης και περιπέταται έκτοτε, από κοινωνίας εις κοινωνίαν, από έθνος εις έθνος, και από γενεάς εις γενεάν, διαστρέφουσα και καταστρέφουσα την ανθρωπίνην φύσιν και ζωην, και παριστώσα τους κακούργους ήρωας, τους δνους ποιητας, τας έταιρας συζύγους, τους ληστας πολιτικούς και τους άνιέρους Ιερείς· εν φ' εγώ, καθ' ήν πείραν έλαβον εν 'Ελλάδι των προσώπων και των πραγμάτων, ούδέν γνωρίζω ισρώτε-

συγκεχυμένας κραυγάς μεταξύ των όποιων διεκρίνοντο αι εξής λέξεις, α'ψηλό, 'ψηλό»...

Αί ! πώς να εισέλθω τόρα ο δυστυχής εγώ ! 'Απειράβηθην άπαξ, άλλ' ήκουσα τους παραστάτας μου δίδοντας διά των χειλέων συνθηματικόν ήχον όμοιον εκείνου ον άκούει τις όταν γέρον φιλει, κοχλίας τρώγεται, ή κύων προσκαλείται να πλησιάση, ήθελον δε δι' αυτου να ειρωνεύσωσιν ιδίως τό μικρόν του αναστήματός μου... —διότι ούδέποτε υπήρξα γίγας—ώστε εύθως όπισθοχώρησα και έκρυψα τα χείρας την κεφαλήν μου, ως χελώνη επί τη θέα διαβάτου... 'Αλλ' ιδού εισήλθεν ο καθηγητής... ένα παρατεταμένον σ... ήκούσθη, και πάντες άπεκαλύφθησαν ενφ οι πόδες κατεγίνοντο να σβύσωσι τά ριφθέντα χαμαί σιγάρα. 'Ο Καθηγητής ήρχισε να ήμιλη... δεν ήργησα όμως να έννοήσω ότι δεν έννοώ—παρέδιδε δε και συνεχέσιαν—και ιδού ότι ήτο εύτύχημα ό,τι έθεώρουσιν ως δυστυχίαν, διότι πλησίον της θύρας ών ήδυνήθη ενθους ν' απέλθω λέγων κατ'έμαυτόν ας υπάγω να συνεχίσω τά δνειρά μου, και μεθαύριον προπαρασκευασθείς έρχομαι και τον άκούω καλλίτερα... 'Ενθυμούμαι μάλιστα άκόμη και τας γριφώδεις φράσεις του Καθηγητου από ύποκατάστατος του ύποκαταστάτου είναι ύποκατάστατος του κληρονόμου (Substitutus substituto est substitutus instituto) έλεγε... Δυστυχής εγώ ! Αί ! δεν είχα δικαίον να φύγω !

IV

Δεν είναι κατάλληλος έδω ο τόπος διά να κατατάξω τά δνειρά μου—είπα εξελθών. 'Ο όρίζων είναι πολύ στενός και τά δνειρά μου πολύ μεγάλα... εις τας Στήλας, εις τας Στήλας !... Και ιδού εγώ μετ' ολίγον πρό του 'Ολυμπίου... αναπνέω... περιπατώ ζωηρός... επαναλαμβάνω και κατάβρα χίλια πρώυστερα δεν έννοώ ότι δεν τελειώνουν ποτέ

ρον του δμωνύμου όστου, και όμως έπίστευσα· και όμως ήγάπησα· και όμως έφιλοσόφησα, ήρσύνησα μετ' άγωνίας άνεκφράστου, ένα φθάσω εις την άποτρόπαιον πεποθησιν ότι τό περίττωμα του βρέφους είναι μυριάκις άγνότερον της μητρός αυτου. 'Ιδού διατί ή καρδιά μου άποηνεία δηλητήριον· ιδού διατί εκ των χειλέων μου ούδέν άλλο δύνανται να εξέλθη ή ειρωνία πικρά, ήτις πρώτην την ιδικήν μου ζωην και τά ιδία μου αισθήματα φαρμακεύει· ιδού διατί δεν δύναμαι να ήμιλώ σπουδαίως περί του κόσμου, χωρίς να χύνω δάκρυα άλμυρώτερα θαλάσσης· ιδού διατί πασά μου σπουδαία στίφεις είναι στεναγμός και πασά μου σπουδαία λέξεις καϊάρα· ιδού...

IV

Αί... ! ! ! ! ! Ξύπνα προδοδεομένη και καταποντισμένη Χεσμέ, 'Ιμβρις ! Ξύπνα ! δεν ήλθεν εισέτι ή τεσσαρακοστή· άρες τά κηρύγματα εις τους Ιεροκήρυκας· ο κόσμος διασκεδάζει σήμερον. Κρίμα εις τόνομά σου ! είσαι άνάξιος αυτου. Δεν θά τιμήσης και σύ την ένδοξον ταύτην ήμεραν της ακολατίας και της παραφροσύνης, την τελευταίαν των άπόκρεως· 'Εως πότε θα σε παιδαγωγώ ; 'Ανάθεμα την Μεταφυσικήν ήτις σε έμποδίζει να έννοήσης την φυσικήν· 'Ελα, Χεσμέ μου, έλα φως μου· ή ήδονή σε περιμένει· και βλέπομεν αυριαν και διά τά φασόλια.

Χεσμέσ ό "Ιμβριος.

ώς αποτελούντα κύκλον άνευ άρχής και τέλους... 'Εν τούτοις ούδέν εύρισκα δύσκολον, ούδέν ακατόρθωτον... είμαι νεώτατος, έλεγον, βλάξ δεν είμαι, έχω θέλησιν, και είμαι μόν όρρανόσ, άλλ' έχω πολλούς και ισχυρούς προστατάτας... οίμοι ! δεν είχον εισέτι άναγνώσει τας εξής γραμμάς του 'Αίνε αλέν ιδίστασαν (οι πατρικοί φίλοι) να μοι δώσουν άξιολόγους συμβουλάς· με διεβεβαίωσαν περί της άγάπης των και μοι ύπεσχέθησαν προστασίαν. 'Εν τούτοις μεθ' όλα ταυτα θα απέθνησκον της πείνης αν δεν άνεμιγνύετο εις τας ύποθέσεις μου εις άξιόλογος άνθρωπος... Μοι έδωκε να φάγω... Θα τω ήμαι ευγνώμων διά βίου. Τι κρίμα όμως, να μη δύναμαι να τον έναγκαλισθώ... διότι ο άξιότιμος ούτος άνθρωπος είμαι εγώ ο ίδιος».

'Αλλ' έφθασα πάλιν πρό της γεφύρας του Σταδίου... ο ήλιος είχεν ήδη δύσει... τό φως ήτο άμυδρότατον ή μάλλον ήτο σκότος σχεδόν, μαρτύρες μου έστωσαν αι νυκτερίδες, αι γλαυκες και πάντα τά νυκτόβια... 'Αλλά τί βλέπω !... Μελενείμων άμαζών προηγείται ήμου 100 περίπου βήματα... ο άνήρ πνένων άγει και φέρι την ποδήρη έσοητά της και τον λεπτόν και μακρόν επενδύτην της... ο ρωμαντικός θρούς αυτων φθάνει μέχρι των ωτων μου... ή ξανθή και μακρά κόμη της λυτή κυματίζει εις τους ώμους της... φέρι μικρόν και μέλαν πιλίδιον άνευ ούθενός κοσμήματος... γελοίτε, είπον, έχων τις τοιαύτην κόμην έχει άνάγκην κοσμημάτων ; !

Τρέξατε καλλιτέχναι... μη άφίνετε τό πρότυπον αυτό να φύγη... θα σάς άπαθανάτιση... ή δόξα σας έκάτον μόνον βήματα προηγείται ήμου... 'Ιδού, είπον, τό Ιδανικόν μου... ιδού ο έρωσ μου... σοιαδήποτε και αν ήσαι θα σε άγαπήσω... σε άγαπώ... ου θα ήσαι ή Γρατσιέλλα μου, ή Φορνarina μου, ή Λαύρα μου, ή 'Ιουλια μου, ή Βιργινία μου»...

'Οπίσω τά Ιδανικά μου και τά δνειρά μου πάντα... όπισω... θα προηγήση... άστρον μου, θα ενθαρρύνει τας μελέτας μου ! τό μεσοκύβητον μου, θα ήθωπέσει σου, θεός της μου, θα διαλύη τας θλίψεις σου... τό δε φιλημά σου, άγία μου καλλονή, θα με δάσκη τί είναι επίγειος εύτυχία ! !...

'Η 'Αμαζών έντούτοις έβάδιζεν άμαζωνικώτατα... εγώ δε ποϋ να την φθάσω ! ! Να της φωνάξω αστήθι γόησα ! ; ν' όχι... εκκέφθη, τουτο θα ήναι άπότομον και προσβλητικόν... θα την φθάσω... όπου και αν την φθάσω... θα την ιδω και... και τότε βλέπομεν... 'Εν τω μεταξύ εν τούτοις ας συνθέσω τό πρώτον μου ποίημα εις την άγνωστον...

«Σε άγαπώ με έρωτα πλατωνικόν και θεϊον...
'Ως Πυγμαλίων...
'Ω άγνωστός μου καλλονή, ώ καλλονή άγία
Και ούρανια...»

'Αρκει... άρκει... έσκέφθη, άλλοτε τό τελειόνω. 'Ιδού, τόρα δεν απέχω πλέον πολύ αυτης... διότι παραδόξως έστάθη επ' ολίγον πρό του τοίχου αυτου, ίσως διά να συνμιλήση μετά του άστέρος εκείνου... ας άποκαλυφθώ και ας προσποιήθω ότι απευθύνομαι προς την ανατέλλουσαν Σελήνην άπαγγέλλων μεγαλοφώνως τον τελευταίον στίχον... 'Εμπρός... «Ω ! άγνωστός μου καλλονή ! ώ καλλονή...» Φρίκη !... έστράφη... τί βλέπω ! ! έχει βαθείαν γενειάδα και φουερόν μύστακα...

Φευ ! ή άγνωστός μου... ή λατρεία μου... Ριζαρίτση ! !
— Τί έχεις !.. μου λέγει άγρίως...
— Τιποτε... δεν έχω... είχα...
— Μου φαίνεται ούτε είχες ούτε έχασες χάχα !...
Μεταβολή ήαυτέ μου... τρέξε μήπως ο σεβασμιώτατος καθητήσ της 'Ριζαρείου σχολής σου της βρέξη ! !... έτρεξα...

V

'Εμην πλέον έκτός βολής... οτε έστάθην... άνέπνευσα... ένθυμήθην ότι πεινώ και έφθασα εις την οίκίαν μου όπου με περιέμενεν ή τράπεζα και ή καλή μου μήτηρ... Αύτός ήτο ο πρώτος μου έρωσ !... 'Αρά γε δεν ήτο και ο τελευταίος ; !... Ούτω έναυάγησε τό πρώτον δνειρον. 'Αρά γε δεν έναυάγησαν και άλλα ; !... 'Απαντήσατε σεις, φίλοι μου εις τό τελευταίον τουτο... σεις οτινες μετά τριών έτών δικηγορικην ζωην με συνεχάρητε διορισθέντα ύπουργικόν γραμματέα, και μετά τριών μηνων νέαν ζωην με συνελυπήθητε παυθέντα...

Γρύλλος.

ΕΠΑΝΗΛΘΕ

μετά τριμήνον άπουσίαν εν Γαλλία και 'Αγγλία ο φίλος διευθυντής της 'Εφημερίδος κ. Δημήτριος Κορομηλάς.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

'Ο καλός μας φίλος και εύφυής νέος κ. Χρονόπουλος εξετασθείς ήξιώθη διπλώματος διδάκτορος της Νομικής· χίου και ο κζκκουητούλου έπίσης έτυχε διδακτορικού πτυ-

ΑΦΙΞΕΙΣ.

'Αφίκετο εκ Λαμίας ο διάσημος χορευτής και χοροδιδάσκαλος κ. Παυλίδης και κατόκησεν εις τό ξενοδοχείον του «Στέμματος». Παραμενει ένταυθα ήμέρας τινας μόνον, καθ' ας οι θιασώται ας επωφεληθώσι να λάβωσιν ιδίαν καν ή και διδάγματα του μυθώδους αυτου χορου. Είναι αυτός έκείνος, περί ου έλέχθη ότι και επί του δξέως των ήλων δύναται να όρχήται. 'Ηδη έθαυμάσθη πανταχού όθεν διήλθε, κινεί δε την περιέργειαν των μη ιδόντων έτι αυτόν.

A. και A.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Δύο σπρατιώται θεώνται πρό του καταστήματος Μο' γελοιογραφίαν ούραγκοτάγκων. — Σαν είχε ακυλοισα μούρη τί τώθελε τό 'ψηλό· να τα συμ— — Μα νάναι άνθρωποι αυτά τά ζώα ; ορσει δ — 'Εν παννυχίω έσπερίδι, άλλ' άνευ souper ή οικόδεσποινα έρωτά : — Διατί, κύριε, έδεν χορεύετε ; — Χορεύω μέσα μου, κυρία.

Νάτος.

ΑΝΑΝΘΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ SAINT-HILAIRE.

(Κατὰ τὸ ὕψος τοῦ Ἀχιλλεύου Πηράρχου)

Ψεύδουσαι, ψεύδουσαι αἰσχρῶς, κύριε Ἰλαρίων!
 Ναί! τὴν ἀλήθειαν καὶ σὺ ζητεῖς νὰ διαστρέψῃς!
 Τὰς ἀποφάσεις ἀναιρεῖς τεσσάρων Συνεδρίων,
 Καὶ κεκτημένα δίκαια ποθεῖς νὰ καταστρέψῃς...
 Ἄλλ' ὄχι! δὲν θὰ δυνηθῆς αὐτὸ νὰ κατορθώσῃς
 Ἄν ἄλλας τρεῖς συνέτακτες ψευδεῖς διακοινώσεις!..

Ἄν ἡ Ἑλλάς ἐπίστευσέ ποτε εἰς τὴν Γαλλίαν,
 Κ' ἐζήτησε τὸ δίκαιον πλησίον της νὰ εὔρη,
 Νῦν ἀπορρίπτει τολμηρῶς πᾶσαν τῆς προστασίαν,
 Καὶ μόνη της ὅ,τι ζητεῖ νὰ ἀποκτᾷ εἰζεύρει...
 Εἰς τὴν Ῥωσσίαν ἄλλοτε ἡ ἀτυχῆς ἐπέισθη,
 Ἄλλ' ὁμῶς καὶ ἀπὸ αὐτὴν ταχέως ἀπηλίπισθη!..

Αἶ! πλέον δὲν σὰς συγκινεῖ ἡ κίβωτος τῶν φώτων!..
 Καὶ τὸ εἴκοσι ἔνα μας θάπτετε ἐν τῇ λήθῃ!..
 Πλὴν πάλιν τοῦ καριοφιλιῦ θ' ἀκούσῃτε τὸν κρότον,
 Καὶ θ' ἀντικρύσῃτ' ἐν ἡμῖν τὰ τῶν ἀρχαίων στήθη...
 Καὶ ἂν ἀπεναρκώθητε εἰς τουρκικὴν ἀγκάλην,
 Αἶ! ἡ Ἑλλάς τὰ ὄμματα θὰ σὰς ἀνοιξῇ πάλιν!..

ὦ Ἰλαρίων! ἔπρεπε πρὶν λάβῃς τὴν γραφίδα
 Καὶ ἀνὰ μίαν ἔρευρῶν μαρτυρικὴν σελίδα,
 Δι' ὅσα ἤδη ἔγραψας νὰ ἐκπλαγῆς... νὰ φριξῆς!..
 Καὶ ἂν μελάνην ἔχυσάς ἀπλὴν ἐπὶ χαρτίων,
 Ἡμεῖς μὲ αἷμα γράφομεν τοῦ ἔθνους μας τὸν βίον...

Ἡνόησας; Τοῦλάχιστον ταλαίπωρε ἠσθάνθης;
 Πλὴν ἔχει αἴσθησιν ποτε καὶ νοῦν ὁ τουρκολάτρης;
 Ἄλλ' ὁμῶς ἂν διδάσκαλε καὶ σὺ ἀπεμωράνθης,
 Ὁ Ἑλλὴν ἐννοεῖ καλῶς νὰ θνήσκῃ ὑπὲρ πάτρης...
 Καὶ ἂν μὲ ἔγγραφα φρονῆς ὅτι θὰ πτοηθῶμεν,
 Ἐγνωρίζομεν αὐτὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν!..

τ' Ἰλαρίων! ἀκούσον ὀλίγας ἐτι λέξεις:
 καὶ χρήματα καὶ σὺ εὐάριθμα νὰ λάβῃς!..
 Ἄλλ' ὁμῶς δὲν θὰ δυνηθῆς ποτὲ νὰ μᾶς ἐμπαίξῃς...
 καὶ τὴν αἱματηρὰν σκηνὴν οὐδόλωρ θὰ προλάβῃς...
 Καὶ ἂν τὰ ὄρια ἡμῶν κανεῖς δὲν χαρακῶν,
 Θὰ τὰ χαράξωμεν ἡμεῖς οἱ Ἑλλήνες καὶ μόνοι!

Ἀχιλλεύς.

UNE REPOSE A SAINT-HILAIRE.

(Κατὰ τὰ γαλλικὰ τοῦ ὑπουργοῦ μας τῶν Ἐξωτερικῶν)

Tu mens, tu mens aussi moncher Harion!
 Tu veux altérer la vérité chérie!
 Tu annules de quatre congrés la décision
 En voulant nous attraper nos droits acquis...
 Mais impossible d' y parvenir, mon bon père,
 Avec trois encore de tes circulaires!..

Si la Grèce à la France a ajouté foi,
 Si elle a demandé d' en avoir raison,
 Maintenant elle rejete toute sa protection
 En sachant-toute seule-obtenir ses droits.
 Une autre fois elle a esperé à la Russie
 Mais hélas! elie ne lui doit plus ni un merci!

Ainsi notre patrie ne vous cause plus l'émotion!
 Et vous jetez comme ça notre vingt-un à l'oubli.
 Mais vous entenderez-encore le **boum!** de cariofilé
 Et vous trouverez nos ancêtres dans nos bataillons.
 Et si dans les bras des Turcs vous oubliez nos aïeux,
 C' est encore leurs fils qui vous ouvrirons les yeux!

Saint-Hilaire! avant de m'offrir votre vos doigts
 Tu devais l' histoire de notre nation ouvrir:
 Et en y trouvant l' un après l' autre les martyrs,
 Tu en serais surpris, tu en aurais bien froid!..
 Et si de l' encre tu as écrit tes circulaires,
 L' histoire de notre nation est sanguinaire!

As-tu entendu? au moins as-tu senti?
 Non!! un philature a-t-il du senilment, de l' esprit?
 Mais si, mon maître d' école, tu-es anéanti,
 Le Grec connaît bien mourir pour sa patrie!..
 Et si par tes cartes tu crois nous causer la peur
 Nous savons bien nous en servir... de bonne-heure!

Saint-Hilaire! écoutez quelques mots encore.
 Tu peux trouver de l' argent auprès du Sultan!
 Mais tu ne pourras rien faire à notre corps!!
 Et voila notre mot **ou tan ou epi tan!!!**
 Et si vous n' osez pas graver nos frontières,
 Nous le ferons les Grecs par nos armées guerrières.

Achille